

Передплата

на «РУСЛАНА» вносять:

в Австрії:

на цілий рік 20 кор.
на пів року 10 кор.
на чверть року . . . 5 кор.
на місяць 1-70 кор.

За границею.

на цілий рік . . . 16 рублів
або 36 франків
на пів року . . . 8 рублів
або 18 франків
Поодинокі число по 10 сот.

РУСЛАН

«Вирвеш ми очи і душу ми вирвеш: а не возьмеш милости і віри не возьмеш, бо руске ми серце і віра руска.» — З Русланових псалмів М. Пашкевича.

Виходить у Львові що дня крім неділь і руских свят о 5½ год. пополудни.

Редакция, адміністрація і експедиція «Руслана» під ч. 1. пл. Домбровского (Хоруцини). Експедиція місцева в Агенції Соколовского в пасажі Гавемана.

Рукописи звертає ся лише на попереднє застереженє. — Рекламациї неопечатані вільні від порта. — Оголошеня значайні приймають ся по ціні 20 с. від стрічки, а в «Надісланім» 40 с. від стрічки. Подяки і приватні донесеня по 30 с. від стрічки.

Всепольско-нацапска жертва.

(+) *Extrema se tangunt.* Всепольска загорілість не може стерпити поступу і розвитку українсько-русского народу, она іде агресивно проти всего, що українсько-руске, що стоїть в дорозі єї заборчій ідеї, котра не є зовсім нова, бо зовсім тотожна з давним окликом гр. Лешка Борковского, піднесеним в галицкім соїмі в 1861 р.: *niema Rusi, jest tylko Polska i Moskwa!*

На тій точці сходиться ся з всеполяками кліка галицких москвофілів, котрі тепер уже перетворюють ся зовсім виразно в Москалів. Они також не признають українсько-русского народу, его мови, его письменства і історії, у них є також лише Польща і «єдина, неділімая Расса», они не можуть стерпити поступу і розвитку українсько-русского народу, позаяк всякий его поступ підтинає корінь москвофільства і ударемное омосковшенє его.

Нічого отже дивного, що на сій точці всеполяки і москвофіли держать ся за руки, ідуть із собою в парі і поборюють українсько-руску ідею, нищать все, що з тим стоїть в звязи, нищать всякого, хто чим небудь причиняє ся до поступу і розвитку українсько-русского народу.

Се виявило ся наглядно і при доповняючих виборах до соїму. Всепольскій і нацапскій мольох потребував жертви, а хоч поміж десятима уступившими із соїму рускими посланцями неодн був їм вельми невмилий і супротивний, от хочби н. пр. о. Богачевскій або др. Могильницкій, одначе з кожним з тамтих можуть они освоїти ся, а найосоружнійшим для них був як-раз п. Барвінскій, котрий від десяти літ в соїмі послідовно дбав про всякі потреби культурні, що вели до скріплення і розросту українсько-рускої ідеї. Він був *pajdgoższym posłem*, котрий поступенно добував то одно, то друге придбанє для руского народу, а се *«nas drogo kosztuje»* і очевидно утривало самостійне єствовавє українсько-русского народу.

Задлятого самого є він найненависнійшим для наших домородних Москалів, котрі его поборювали питомими лише їм способами.

Колиж лучила ся така добра нагода, як доповняючі вибори, подали собі всеполяки і москвофіли руки до спільного поборюваня п. Барвінського. Так як перед соїмовою сесією і підчас неї день в день *Słowo polskie* а за ним всі трабанти *Dziennik polski, Gazeta narodowa* etc. дзвонили на гвалт проти станицлавської гімназії, а «Галічавін» про гайдамаччину в руских гімназіях, поки єї не звалили, так від зложєня мандатів, а особливо від грудня м. р. безнастанно цілі статі появляють ся в тих дневниках, поки не змобілізували всіх темних сил для повалєня п. Барвінського, котрого їм віддано в жертву. Рука коломийского амбасадора і львівского штабу московского найшла ся тут в спільці з *polskim związkiem* і радою повітовою та центральним польським комітетом, бо сего вимагала

та висша політика, котра тим усім кермувала, щоби повалити п. Барвінського, дарма, що польські дневники запевняють, що міродатні круги й Поляки зовсім не мішали ся до вибору, що нібито о. Еффінович тїпять ся таким довірїєм народу, що дістав аж 185 голосів!

Яке буде становище нововибраних руских послів, а особливо о. Еффіновича в соїмі, про се булоб передчасно говорити. На разі розходило ся міродатним у нас кругам при виборах і способом добре у нас випробованим дати *pauczke politycznej skromnosci* і рокогу, а при тим і погласкати пажерливих москвофілів і кинути їм п. Барвінського на поталу, — они за ту ціну будуть смирні.

Але цікаво а зразом комічно, як *Przegląd* поясняє сю справу упадку п. Барвінського. *Przegląd* пише:

Партия староруска, чи т. зв. москальофільска (давнійше писало ся: москальофільска чи т. зв. староруска — Ред.) мала від давна великий жаль до п. Барвінського за введєнє фонетики до середних шкіл. Кождий літературно-образований чоловік розуміє отсю погорду і ненависть, яку особи, стоячі на історичнім становищу і уживаючі етимологічної правописи, мусять чути до фонетичної правописи. Хтось, любуючий ся в аналогїях, пробував примінити політичні понятя до філології і сказав, що межі етимологічною правописєю а фонетичною є така сама різниця, яка існує межі аристократизмом а демократизмом: перше стоїть за узглядненєм всіх історичних перестроїв язика і повним їх пошанованєм, друге за донтанєм всіх набутих язикових прав (!) і заведенєм демократичної рівноправности (?). Тож інстинктивно консервативні і аристократичні живла у всіх народів ненавидять фонетичної правописи (!), а демагогічні і радикальні живла (!) старають ся усунути етимологічну правопись.

Отже *Przegląd* і в правописи відкрив аристократизм і демократизм, ба навіть радикалізм, а небавом може добачить і гайдамаччину, бо як можна було так знущати ся над бідним *ъ, ѣ, ы* і т. д., отже яко жертва мав пасти за се Барвінскій! Не гямить *Przegląd*, що нинїшня руска правопись шкільна не є в дійсности фонетична в такім розуміню, як н. пр. сербска, але упрощена етимологічна. Але наш польскі редактори є компетентні про все судити, хоч справи не розуміють.

„Січи“ а наша суспільність.

Ми вже пераз звиямали ся всесторонно і широко справою «Січій» і без переხвалок можемо сказати, що присвятили їм більше уваги, чим «Діло», яке тебер уважало потрібним станути нібито в їх обороні, а властиво навести на нас в брутальний, некультурний спосіб. Бож в своїй послїдній вступній статі, «Діло» властиво нічо не сказало на користь «Січій», ще навпаки і піддає аргументи нашим противникам, а натовість силє «що ся влізе» «Русланови».

Перші ми були, що піднесли в нашій прасі ті практичні користи, які подає вже сама назва козацької «Січи», яка не затерла ся в традиції народа, що она улекшає організацію і загіриває маси до праці та солідарности. Але також і перші ми поважили ся вказати, хотяй *sub rosa* на недостатки і небезпечности сеї організації та піднесли були гадку створєня «сокільских Січій».

А чому ми виступили з сим проєктом, пояснимо ширше і навіть без обави перед нашими противниками, які могли би і звідси витягнути якісь аргументи. Впрочім сам намісник мав висказати ся, що вважає «Січи» анархістичними товариствами — отже хйба не можна вже більше їм поєсувати репутації в польских і правительственных кругах.

Чиж не завдало собі «Діло» ніколи питання, звідки взяла ся така лиха репутація «Січій» в офіціальних кругах, і звідки грозить ся безпека для нас, якої побоює ся не тільки один о. Чубатий в Іванкові, але і більше наших патріотів? Бо властиво нема жадних реальних причин до того, а те «щось», що всіх електризує і тривожить, не лежить навіть і в самім ще др. Трильовским, — але «Діло» певно не старало ся се углубити. Оно і легше писати в «святім обурєню» тї лаяти «Сумно і соромно!» — чим річево розібрати квестію і вяснити єї суть.

Нам здає ся, що се «щось» лежить в традиції самої назви організації. «Січ» се давня українська військова організація, якої традиція є і повинна нам бути сьвятою. Сеж видиме знамя нашої державної мисли, яка по книжках крамолех і довгій пєволи відродила ся на Дніпрових порогах у славному, вольному товаристві. Тож примінюючи назву і організацію «Січ» до гімнастичних та огневих товариств, мусимо наразити ся на дві евентуальности: або обнизимо прєстіж тої традиції, або повадемо в підозрінє, що пожарництво і гімнастика, се тільки покривка, а властивої ціли сеї організації треба шукати деінде.

Заставом є над першою евентуальностию. Чому пр. Чехи, звязуючи свої гімнастичні товариства, надали їм таке нічо не означає (в тім часі) імя «Сокол». Ониж в своїй історії могли би найти також неодну традиційну назву пр. з гусицких воєн і т. д. А ось так само і Поляки, не організували якогось «польского війска», хотяй мають традиційні пишні мундури і ще такі дійсних ветеранів послїдного повстаня і т. д., але переважи скромну назву «Сокола» і під нею стелять гнізда народної солідарности, духової і фізичної сили.

Отже се було би прямо профанацією для тих народів, колиб приміром чєскі «Гусити», або польска «Гвардия народова» посправляли собі дерев'яні карабіни і з всіма військовими відзнаками, з полковниками, старостами, каштелянами і т. д. робили марші через місто, або вкінці брали ся до сивакки... Такі назви пригадують надто важні, надто болїсні хвилі і події для народа, щоби тепер мали служити для забави і розривки, або для інших чисто практичних цілий. А так само і у нас може збудити ся чувство несмаку, коли бачимо Січових кошових, асаулів і сотників, як они з дерев'яними булавами і топірцями ведуть свою екзецирку, роблять гімнастичні фігури, або маневрують кишкою від сивакки... Се виглядає на пародію давнього козацького лицарства!

Але скаже хто, що ся організація вже приймила ся у нас і нікого не зобиджає собою, а противно одушевляє простий нарід і згортає до солідарности, тому треба числити ся. Однак числячи ся з практичною, забуваємо на моральну сторону сеї справи. Один з наших молодих письменників виступив був з окликом: «творім історію з легенди!» Я сказав би натомість тільки: «Не профануймо історії буденьщиною!», бож історія сама собою стає з часом легендою. Хоть і она є удостоверена датами і пам'ятками, то всеж таки може представити ся нам тільки як образ уяви, образ, в яким зникає все дрібне, марне, буденне, а яркими красками виступає величне, шляхотне, вічне...

Тимчасом ми буримо сеї природний процес іменуючи нині таким самим «кошовим» від сикавки, або топірця якого Грицька, чи Івана, якими були ті герої, що свою кров проливали за Віру і Вітчизну!

(Конець буде).

Поляки а війна.

(Конець).

«Не серед шовіністів — кінчить Spectator свої виводи — але серед людей холодних і тверезих відозвали ся в останніх часах голоси, що і янанофільські маніфестації і відвернене суспільности від акції архієпископа Попеля (устрове амбулянту для ранених католиків — Ред.) і вибиване шиб ремісничою молодіжжю і т. п. прояви не конечно мусять нам шкодити: Російський нарід не може і не повинен чути себе діткненим, повинен зрозуміти, що викликала не ненависть против него таке поведене, що се тільки природна консеквенція за довго триваючої репресії. Усуньте причини сего роздратованя, а устануть і наслідки. Коли би ми інакше поступали, могло би здавати ся, що не відчуваємо сеї репресії, що можна перейти над нами до днешнього порядку.

В таких розумованю є, без сумніву, частина правди, але тільки частина. Чинне чи пасивне неприхильне поведене польської суспільности супротив Росії, особливо в такій переломовій хвилі історичній, як теперішня, може бути рівнооправданем гнену, як і доказом его шкідливости для держави, може стати аргументом за і против нас. Залежить від сего, що лежить на дні

поза тим поведенем: роздратоване, яке по усуненню причин, то значить по зміні системи правительства, мусить устати, чи може політична непримиримість і невилічима племяна ненависть? Отже може небавом прийти хвиля, яку передвиджують навіть уроджені песимісти, хвиля, на яку ми чекали від сорок літ, можуть зайти зміни у внутрішнім розвоку російської держави, а разом з ними може стати на днешнім порядку kwestія відношеня до нас, а тоді питане: що лежить на дні польского настрою? — задасть собі російська політика, російське правительство, а передовсім російська суспільність, яка при тих реформах прийде до глосу.

Від місяця «Słowo polskie» повторяє, що ціла польська суспільність, як один муж стоїть по стороні «Ліги», що «угодовці» стали відосібнені і погромлені, заповідає що «Ліга» потрафить зорганізувати під своїм напрямом навіть умірковані живла зпоза тісно угодового кружка. Коли-б так дійсно було, коли-б шовінізм зяв у нас верх дійсно, — треба би заломити руки. Був би се грізний сигнал повертаючої філії, був би се доказ, що ми нічого не забули і нічого не навчили ся, що мари старих вин і старих хиб встають з гробів, заходила би обава, що хоть би біжуча хвиля несла нагоду поправи нашої долі, то ми змарнуємо і сю нагоду, бо не дозволять нам скористати з неї розколісана уява і стан нервового роздратованя, в який мусить понасти суспільність, відводжена систематично від політичного думаня і від числення з дійсностю.

Коли би так було, як пишуть всепольські часописи, треба би зложити оружє. Коли-б дійсно в польскім народі, як се недавно сказано, був «самоубийчий інстинкт», колиб сеї інстинкт був сильніший, чим само бажане житя, — то ми, умірковані люди, з нашою програмою виборюваня на спокійній та легальній дорозі ліпших условій народного ествованя, не мали би нічо до роботи».

Ну і здає ся, що справді ті умірковані живла серед польської суспільности мусять заломити руки і зложити оружє, бо кождий день приносить нові докази заслїпленя польского шовінізму. По передчасній, а дитинній маніфестації львівських академиків з упалком Порт-Артура, збула ся знов демонстрація краківських академиків, які на своїх зборах ухвалили резолюцію,

взиваючу своїх земляків з Королівства не до дезерції перед мобілізацією, бо се не практичне, але до дезерції на поли битви, до зради в користь Япанців. Чи ся резолюція буде мати який успіх для воюючих, треба сумнівати ся, але що не остане без впливу на польско-російські відносини, се певне.

Однак уваги Spectatora не є і для нас Русивів без інтересу. В виду сего, що деякі наші радикальні часописки управлюють янанофільство на чимраз більшу скалю, і нам належало би запитати себе: чи нам за мало нашої неутральности? чи буде яка практична користь заангажованя себе за Япанцями? чи через те ми не станемо в суперечности з почуванями українского народа за кордоном? Чи своєю япанською агітацією не зразимо собі прихильної нам російської опінії, яка єдино може нам пособити в борбі против російского уряду за наше національне ествоване.

Новинки.

— Календар. В п'ятницю: руско-кат. Митрофана, Софії; рим.-кат. Адольфа. — В суботу: руско-кат. Доротея, Маркіяна; рим.-кат. Марка і Маркеліана.

— Є. Ексц. намісник А. гр. Потоцький поїхав вчора до Відня в урядових справах і поверне в суботу вечером, почім поїде сейчас до Станиславова на посвячене новоіменованого епископа д-ра Хомишина, котре, як відомо, відбуде ся в неділю 19. с. м.

— Генеральна проба до людового духовного концерту відбуде в п'ятницю 17. с. м. в «Рускій Бесіді» о год. 7½, вечером під проводом о. О. Нижанковского. Прошу о участь П. Т. Бояністів в комплеті і о явленє на час! — Р. Зарішукій.

— Станиславівський комітет — що займає ся звеличчанем інтронізації Его Пр. д-ра Григорія Хомишина, повідомляє тих, що хотіли би яко депутати взяти участь в торжестві, щоби зволити зголосити ся дня 18. червня се є в суботу о год. 3. в льокалі Рускої Бесіди в Станиславові, площа Франца Йосифа ч. 3.

— Іспит з пожарництва відбуде ся дня 26. червня с. р. в неділю о 2. год. по полудни перед фаховою комісією в льокалі львівского «Сокола». Веіх, котрі брали участь в обох курсах просять ся, щоби явили ся того дня вже о пів до 2. год. Гості пожадані. Секція пожарна Тов. гімн. «Сокол».

Франц Михайлів.

СОНЕТИ.

Засьпів.

Думи мої єдині, найтихіші, самотні,
мої цвіти, сповиті в насія дрімучі,
чом до сьвіта вас тягне все жажда некуча,
чом не хочете в мене жити Сестурботні?

На чужині не відкриють мозоли турботні
вам рук білих, та мозок сумнівн некучі
муть палити й питання мов води ревучі
муть гасити вас, мрії тихі і самотні...

Вас розпука і горе на сьвіт народили
і кохали... Ідїть думи на чорні могили,
в степ буяти... Вертайте, як не стане сили...

Тоді (сам я не знаю, їй Богу не знаю), —
чи, як вчую крил ваших шум на неба краю
і як плач ваш почую, — чи зас розпізнаю...

Нірвана.

В нічо не вірю, нічо не хочу,
з всього сьмію ся, все для мене марне,
перше шалів я за личком дівочим,
тепер сьміюсь лиш в кожде лице гарне...

Сьвятї мрії на сьмітя кидаю,
але впередь їх нищу так завзято,
як нищив щастє Сатана у раю
через розкоші жадобу прокляту...

Віра одна лиш остала при мені,
одная віра і одно бажанне:
вірю в Аванки житєм кермування,

вірю, що воля при вій зникає; —
Нірвани серце знов моє бажє,
що все покривє в глибині студеній...
10. II. 1904.

Сьмію ся з волі! Ломає конечність
вєіляку волю і вєіляке діло
і кожду гадку, що в мозку несьміло
родить ся. Все се пуста суперечність...

Сьміюсь з кохання — вно мене завело,
сьмію ся з правди, бо її не має
ніде й ніхто її із нас не знає —
хочу лиш жити, а жити весело...

Крім сього в мене ще одно бажанне
живе у груди — бажанне Нірвани
у моїй груди росте, розвиваєсь...

Коли до мене вже смерть завитає,
заснути хочу так твердо, як паний
їй в сні перенестись в сьвіт неістнування.
13. II. 1904.

На весну.

Сьпівай мені боре веселих пісень,
сьпівай мені боре про щастє, житя,
я хочу весело прожити свій день —
сьпівай мені боре веселих пісень...

Нім серце покривє глухе забутя,
нім в серцю мойому погасне огонь —
сьпівай мені боре про щастє, житя,
сьпівай мені боре сьпівати му й я...

Разом нехай тішуть ся бори ліси
зі мною й сьпівають пісень...
Про чари кохання, про чари краси

сьпівати будемо веселих пісень
сьпівати будемо ще довгі часи,
а вмовкнем, як згасне у серцю огонь.
22. IV.

Хай в душі сонце засияє ясно,
бо ще далеко, далеко до ночі,
хоч смерть закряє скоро мої очі,
хоч я загину нечаяно, а вчасно...

Хай в душі сонце засияє ясно,
бо ще далеко, далеко до ночі,
бо я ще жити і ділати хочу
нім згину може нечаяно, а вчасно...

Хай в душі сонце ясно засияє,
бо я спокою і щастя бажю,
бо я бажю ще раз покохати...

А як свокою мені за богато
буде, — хай душу забере крилатий
вихор їй в засьвіті понесе безкраї...
22. IV.

Ти тиш ся серденько, шось ще молоде,
ти тиш ся серденько, що в тебе ще сила,
ти тиш ся зак час ще, бо потім страшнее
житя поломає, підре твої крила...

Ти тиш ся серденько, що можеж шалїти,
в безможних прапорах буяти мов птиця,
бо потім тра буде ридати, тужити,
по шалї, коханю сліз рине кивриця...

Шалїй ще серденько — ще можеш шалїти,
ще можеш, ще можеш — часу ще чимало
останє, щоб плакати, ридати, тужити, —

щоб в сльозах, риданю до смерти прожити
останє на все те часу ще чи мало, —
шалїй ще серденько, бо потім — пропало!
22. IV. 1904.

— **Фестин в Перемишлі.** Заходом товариства Руских Жінок в Перемишлі відбуде ся в неділю дня 19. с. на горі замковій фестин на дохід Бурси ім. св. Николая. Початок о год. 3. попол. — *Комітет.*

— **Відчит.** В п'ятницю дня 17. червня 1904. відбуде ся заходом тов. «Спільна наука» в сали Товариства педагогічного, ул. Зіморевича ч. 17. відчит п. Семена Вітика про «Москво-фільство серед Русинів і Поляків в Галичині». Вступ на салю 10 сот. Крісла 0 сот.

— **З львівського Бояна.** На всестороннє домагане нашої публіки ухвалив Виділ повторити програму духовного концерту. А щоби такий концерт був приступний і для незаможних, ухвалили ми дати в неділю дня 19. н. ст. червня в сали Фільгормонії людський концерт на виключний дохід бідних учеників рускої гімназії по можливо найнижчих цінах вступу. Надіяється можна, що як добірна програма так і симпатична ціль, на яку хонемо дати сей концерт, притягне багато жертволюбної публіки. — Білети вже продають ся вечером від год. 7. в Бояні (ул. Трибунальська 6) по таких цінах: Крісла в партері по 2 К і по 1 К, фотелі I пов. 2 К, Фотелі II пов. 1 К і по 60 с. Льожі партерові і II пов. по 4 К, мезавітові і I пов. по 5 К. Всі крісла III пов. по 20 сот. Добровільні датки приймає ся при касі.

— **Для бразилійської України.** Товариство «Братство апостольства молитви» в Ріо Клярю — в Бразилії, краю Парана — яке заложили там під проводом о. Николая Роздольского Русини виселенці, прислало на мої руки 600 мільреїсів с. е 684 К 66 сот. на закупню руских церковних книжок. Книгарня ім. Шевченка, Товариство «Просвіта» у Львові, Руске Товариство педагогічне, Видавництво оо. Василян в Жовкві, Видавничя Спілка у Львові і Бібліотека для рускої молодіжи (Насальского) в Коломиї — дали значний опуст при закупні книжок, так що я міг за 421 К 43 сот. купити книжок вартости 734 К 35 сот. А надто подарували ще книжки оо. Василяни в Жовкві, Руске Педагогічне Товариство, а для Русинів виселенців в Жангаді (в Парані) Товариство «Просвіта» у Львові. Тим всім Товариствам і інститутам складаю за се іменем Русинів в Ріо Клярю, зглядно в Жангаді, щирю подяку. Також дякую п. професорови Васильови Білецькому зі Львова, що дарував 32 книжок для Русинів в Жангаді. Рівнож складаю сердечну подяку книгарні ім. Шевченка і П бухгалтерії п. Климентії Паньковичевій, що заняла ся закупном, опакованем, висилкою великої паки книжок, що коштовало дуже много праці. Належить при тим зазначити, що книгарня Інститута Ставропигійського не хотіла дати жадного опусту, хоть куплено у неї для бідних виселенців руских селян в Ріо Клярю книжок за показну суму 183 К. В кінці ще муцю згадати, що на просьбу руских виселенців в колонії Жангаді закуплено з так за «паранського фонду» 50 букварів і 50 прим. «Читанка Народна ч. II» і вислано разом в одній паці з книжками для Русинів в Ріо Клярю призначеними. *Титко Ревакович.*

— **Фялкова афера.** Апеляційна розправа проти руских академиків за авісну аферу з ке. Фялком, відбуває ся нині. Салю заповнена головно академіками так рускої як і польської народности. Усі з занятим прислухують ся розправі. Обжаловані не явили ся, а передали повноважність адвокатуви Федакови. Боронить їх др. Шухевич і Загайкевич. Розправа зачалась відчитанем зізнань свідків і обжалованих з попередньої розправи. Позаяк ми попереднього разу подали докладний перебіг цілої справи, уважаємо за злишне повторювати єї. Відчитане трвало до 12. години. По єім забрав голос прокуратор, др. Ганчаковский. Противить ся він замінею карі арешту на гривню, як також малому вимірови карі. Обжаловує головно п. Бобина і Марисюка і увільнених в попередній розправі пп. Стадника, Огородника і Насельского. Обор. др. Загайкевич відповідає відтак прокураторови, пояснюючи єму на півставі зізнань, що обжаловані будьто участі в демонстрації не брали, будьто були лише її пасивними видцями, а зізнання свідків так непевні, що на них оперти ся годі. Ні один з свідків підчас попередньої розправи не пізнав в обжалованих присутних в демонстрації. Дальший тяг розправи пополудни.

— **Цісар зволив жертвувати з власних фондів отсієї заемоги: громаді Якубів, долнського пов. суму 200 К на докінченє будови філіяльної церкви; церковному комітетови в Чинках, самбірського пов. на докінченє філіяльної церкви суму 200 К: так само для громади Раковець, львівського пов. суму 200 К.**

— **Американська ескадра в Австрії.** Дня 26. с. м. прибуде до Реки (Фіюме) американська ескадра, зложена з трех воєнних кораблів, трех кружляків і кількох торпедивців. В часі п'ятидньового перебування, місто прийме офіцерів бенкетом, моряків фестинем в людівім огороді, а губернатор урядить в своїй палаті великий равт.

— **Зїзд монархів.** Цісар Вільгельм наміряє у-

дати ся назустріч англійському королеви Едвардові, котрого приїзд до Кель заповіджено урядово на 25. с. м. В Брунсвіттель відбуде ся величаве повитанє обох монархів. — Що-до політичного значіння сего зїзду, то гадки німецької преси поділені. Коли часть дневників уважає зїзд володітелів Англії і Німеччини фактом великого значіння, не брак однак і поважних голосів, котрі прямо твердять, що буде се акт лише куртоазії. Виравді д. 24. с. м. удасть ся до Кель канцлер Більов враз з кількома міністрами і секретарем стану, однак королеви Едвардови товаришати буде лише перший лорд адміраліції і приватний секретар короля, за те міністер справ заграничних Landsdaone анї жаден з иеших міністрів не прибуде до Кель, хотя там їх очікувано. Се доказує, що побут гр. Більова в Кель буде мати лише етикетельне значінє. Рівнож відмовила участі англійска адміраліція. На запрошенє цісаря Вільгельма, котрий бажає собі, щоб до Кель прибуло кілька англійських панцирників найновішої конструкції, відповіла адміраліція, що з причини можливих заворушень в Марокко, не може учинити задосить сему бажаню.

— **Борби биків в Будапешті.** Столиця Угорщини, котрої зріст трохи штучний, завела борби биків, думаючи, що стягне до себе замужніших туристів. Правительство дозволило на сі ігрища з застереженем, що они не будуть кроваві. З суботу вечером відбули ся перший раз борби биків на арені в зоологічнім огороді при участі до 7000 видців. На арені зявив ся гарний, чорний бик. Розпочали ся ігрища. Звірину дразнено червоними плахтами або зелїзними стрілами, котрі вишано в карк, але борби на іспанський спосіб не було. Подібну шопку уряджево відтак з коровою! Борба покінчила ся скоро. Змучена корова опустила арену, а зявив ся бик. Почали єго дразнити, бик кинув ся на своїх ворогів і повалив одного з них на землю. Здавало ся, що «бандеріллеро» пропав. Товариші кинули ся єму на поміч і розпочали борбу, цілком не після приписів. Двох з них повісило ся на хвіст бика, инші напали з боків. Вкінці повалений «бандеріллеро» повстав і показало ся, що віншов в сеї борби цілком здоров. Провідник борячої ся групи, не відскочивши на час перед биком, відніс тяжку рану. Бик роздер єму праву ногу. Спасли єго товариші і внесли зімлілого з арені. Ігрища скінчили ся безкрововою борбою з 5 літнім бичком. Публіка оплескувала борячих ся, лише частина заявляла жалє з причини здержаня проливу крови... Друге представленє відбуло ся в неділю. Публіки прибуло дуже мало. Звірята не виявляли спершу найменшої охоти до борби, а публіка стала кричати: «Обманьство! Проч з биком!» Доверва коли Легьон став силувати ся з биком і пірванши єго за роги, повалив бика на землю, відозвали ся оплески.

— **іменованя.** Міністер просвіти іменував кустоша львівської університетської бібліотеки д-ра Фрида Пана — звільняючи єго заравом від обовязків консерватора секції I — консерватором секції II центральної комісії для штуки і історичних старинностей, а доцента класичної археології на львівській університеті д-ра Кароли Гадачка, консерватором секції I; — професора львівської політехніки Теод. Тальовского консерватором центральної комісії для повітів: Богородчани, Борців, Городенка, Заліщики, Калуш, Коломия, Косів, Надвірна, Печеніжин, Сятин, Станиславів і Товмач. Всі три на протяг пяти літ.

— **Трансафриканська залїзниця.** Будова сеї залїзницї виказала в послїдних часах великі поступи. Має она получити англійські посїлости полудневої Африки (Ріг доброї надії) з краями, що належать також до Англії, а положені є в північній часті Африки, як Египтом, Нубією. Величезна ся залїзниця по укінченю буде мати довжини 7.500 кілометрів, отже буде не богато коротша, чим сибірська залїзниця. Тепер посунено роботу коло трансфриканської залїзницї від Капштаду аж до Венке, отже посунула ся она майже о 300 кілометрів на північ від міста Bulawayo (2000 кілометрів від Капштаду). Єще бракує 1000 кілометрів, а залїзниця опре ся о береги ріки Замбезу біля водоспаду Вікторії. З північної сторони тягне ся ся залїзниця від пристани Александрия до Хартуму над Нільом і простором єю мож перебути в величаво уряджених поїздах. Два побічні шляхи вже отворені для руху: залїзниця Беїра-Bulawayo і Уганда. Перша лучить головний шлях з португальскою пристанню Беїра, друга веде до англійської пристани Момбаз (над індійським океаном) до озера Вікторія або Укереве.

— **Дрібні вісти.** Конгрес славянських дневниківів, що мав відбути ся сего літа в Законанім, відложено на літо слїдуючого року, а се тому, що з причини російско-япанської війни дневниківів є вельми заняті. — Тамтої ночі згоріла до тла в Тараові гута скла фірми Купфер і Глязер. Кількасот робітників лишених праці, шкода дуже велика. Причина пожару невідома. — Між Сербією а Болгарією знесено паспортний примус. — При участі цісаря відбуло ся вчера від-

крите новозбудованого дому прибіжища для старців в Ляйпці. Присутні були також міністри Пітрайх, Кербер, Віттек і Гартель. Цісар висказав своє вдоволенє з причини старанно виконаної будови. — В Перемишлі застрілив ся Г. Гараневич, рядовий, приділений до оркестри 45. п. п. Причиною був страх перед карою за дезерцію. — Красвий Виділ оголошує конкурє на одно галицле фундушеве місце в Терезіанум в Відни. Речинець до 5. липня с. р. — Помер Володислав Немирович, доктор медицини і філософії, професор фізіологічної хемії на львівській університеті.

— **З львівської епархії.** Іспит на катехитів виділових шкіл зложили: Петро Пилипець, Петро Патрило, Теодор Кузьмів. — Завідателем в Підгайцях установлений о. Любомир Білинський. — На конкурє з речинцем до 25. липня с. р. розписані: Підгайці і Потутори. — Відпустку для покріплення здоровля одержали: Мих. Скородинський, Кир. Левіцкий з Бортник і Март. Барвінський на 6 тижнів; Іоан Пелехатій і Сев. Борачок на 4, Іосиф Краснопера на 5, Ник. Білецький на 8 тижнів і Іван Глодзінський на 1 місяць.

— **Уже вийшли: „Проповіди на свята і неділі цілого року,** написав о. Петро Білинський, парох в Зарваниці. Часть II. Можна дістати по ціні 3 корони у автора, почта Вишнівчик, в книгарні Ставропигійського Інститута у Львові, в книгарні п. Яблоньского в Тернополи і в книгарні п. Добошиньского в Станиславові. (3—5)

Посмертні оповістки.

— **Кость Референда Підвисоцький,** артист галицької та українських сцен, упокоїв ся дня 12. с. м. в 42 р. життя в домі своєї матері в Медусі. Покійний був одним з найталановитіших артистів передчасно вимершого покоління. Бл. п. Кость походив, як і єго молодший брат бл. п. Спиридон з ходячкової шляхти в Медусі під Галичем, яка хотай і живе у бідних селянських відносинах, та завсїди вважає себе за сільську аристокрацію. Як питомець бурєи Ставропигійського Інститута учащав до академічної гімназії і покінчивши єї, перед матурою вступив до театру. Довший час виступав в театрі дир. Бачиньского, де товаришував зі Слівинським, теперішнім режисером і директором варшавських правительственных театрів і Кічманом, емеритованим співачком львівської польської сцени, але небавом уступив звідтам, бо єго співучий, чисто український виговор не надавав ся для польської мови, на якій виставляли ся там іштуки на переміну з рускими. Вступивши тоді до дир. Моленцкого, Кость Підвисоцький переходив цілу мартирольогію рускої сцени під ріжними дирекціями. Він був перший змїж галицьких артистів, разом зі своєю жінкою, що зважали ся поступити на українські сцени і там тяжкою працею изд собою здобули собі місце. Кілька літ побуту в ріжних трупах приспорили обоім пп. Підвисоцьким чимало фахових відомостей і они, повернувши відтак до Галичини в часі, коли «Руска Бесїда» перенїла була руский театр у власний заряд, перевели цілу реформу що-до вистав українських іштук. Та на жалє і тут на становиску самостійного режисера не удержав ся бл. п. Кость довше. По ріжних переходах, усунула єго остаточно зі сцени теперішня дирекція театру, так що помер в крайне прикрих відносинах, «на ласкавім хлібі» своєї убогой матері. На сцену не вінс може багато природних даних, але спорю інтелігенції і велику любов до штуки. Се було і жерелом єго заводів в житю, бо чув ся завсїди невдоволеним і покривдженим тими успіхами, які могла єму подати убога руско-українська сцена. Пережити злидні, противности та невдачі і труди вандрівного життя підкосили вчасно залїзне здоровлє покійника і він пішов скоро зеднити ся з тими, що разом з ним працювали для руско-української Музи і так само як він лягли нередьчасно в молодім віці в тяжкій суужбі вандрівної штуки. Пером єму земля!

Телеграми

з дня 16. червня.

Відень. Справджує ся вістка, що князь Фердинанд занехав замір відвідати султана. Положенє на Балкані заострює ся. Македонці відбули під проводом Груєва важну конференцію. Правдоподібно в серпни вибухнуть поважні заворушення. В Солуні побоюють ся нових замахів.

Прага. Narodne Listy доносять, що красві сойми, отже і галицький, будуть скликані в серпни.

Білгород. Вчерашнє відсвяткованє вступлення на престол короля Петра відбуло ся пі

еля програми цілком спокійно. По богослуженню удав ся народ під новий кофак де віддав по-честь королеви. На промову посаджика відповів Петро, що поворот до рідного краю дав йому си-лу до виконання тяжкої задачі. Материяльні і моральні відносини краю розвивають ся тепер зовсім добре. Повага краю зростає. Дякував за любов, яку показує йому нарід і запевнив, що всі свої сили посвятить для добра краю.

Драматичний конкурс.

Виділ «Драматичного товариства ім. Івана Котляревського» у Львові оголошує отсим кон-курсе на сценічні твори з обсягу драми, трагедії, або комедії, в такім обемі, щоби кождий з них зміг виповнити цілий вечер:

1. Речинець конкурсу є піврічний, іменно твори належить присилати до **последнього вересня 1904. р.**; колиб до того часу не прислано відповідних творів, речинець може бути продов-жений до кінця 1904. р.

2. Перша премія виносить 200 К, а друга 150 К, а третя 100 К.

3. Що-до теми — першештво будуть ма-ти патріотичні твори з народного життя, або з історичної минувшини.

4. Задля оцінки присланого на конкурс твору і для присуду премій товариство ім. Ко-тляревського аложить конкурсую комісію, до якої війде крім голови товариства також двох членів виділу товариства і двох запрошених га-лицьких письменників. Конкурсую комісія при-знасть висше згадані нагороди творам, призна-ним за найліпші споміж надісланих на конкурс.

5. Твори оголошені вже друком, а також представлені на котрій-небудь сцені, навіть ама-торській, є виключені від конкурсу. Також не можуть бути преміювані твори авто-рів вже не живючих, хотяйби твори до-си не були оголошені друком.

6. Виключне право вистави преміюваних творів застерігає собі товариство ім. Котлярев-ського. Право друку лишаєсь авторови, однак з тим застереженням, що елиби автор до року не видрукував, то право пер-шого накладу мати-ме товариство.

7. Твори членів конкурсую комісії не бу-дуть преміювані.

8. Конкурсні твори треба присилати в по-висшім речинци на руки виділу товариства ім. Котляревського у Львові, Ринок ч. 10, заосмо-трені знаком або моттом автора, котре треба вписати також на замкненій коверті, містячий в середині імя, назвиско і адресу автора.

9. Мова діячів твору повинна бути чиста українсько-руська.

10. Письмо творів присланих на конкурс мусить бути виразне і читке, писане по змо-зі не власною рукою автора.

11. Оголошене вислуду конкурсу за посе-редництвом часописей і виплата премій насту-пить в протягу місяця жовтня 1904. р.

12. Твори надіслані на конкурс а непреміювані, будуть звернені авто-рам разом з замкненими ковертами, ели вкажуть виділови товариства ім. Котляревського в инший спосіб свої адреси.

Від Виділу драматичного тов. ім. Котляревського. У Львові, дня 10. мая 1904.

За Виділ:

Г. Огоновский
голова.

І. Боднар.
секретар.

Надіслане.

ОКУЛІСТ

Др. ЯРОСЛАВ ГРУШКЕВИЧ

ординує

при ул. Личаківській ч. 19 А від 11—12 і від 4—5.

Александр Стефан — В. Щурат.

УЧЕБНИК Французької мови

Часть I. Апробований для всіх середних женских шкіл.

Примірник оправлений в полотно 2 К 50 с. (на поchtову пересилку 15 с). Купити можна лиш в Рускім Інституті для дівчат в Перемишлі

Всілякі

КУПОНИ

вильосовані

цінні папері

виплачує без потручення
провізії або коштів

Контора виміни

ц. к. упр. гал. акц.

БАНКУ

Гіпотечного.

ТОВАРИСТВО взаїмного КРЕДИТУ

„Джістер“

стоваришене зареєстроване в обмеженому порукою у Львові, ринок ч. 10, дім „Про-світлі“.

ЧЛЕНАМИ ТОВАРИСТВА можуть бу-ти тілько обезпечені тревало в „Джістр“ від огню. Членський уділ 50 К можна аложити в ратах; висове 2 К.

ЧЛЕНИ ТОВАРИСТВА можуть затага-ти **ПОЗИЧКИ** на 6 1/2% за предложенем відповідної гіпотекы або поруки; сплату більших позичок розкладає ся на 10 літ.

ПРИ ПАРЦЕЛЯЦІЯХ і иншім купні землі нехай купуючі звертають ся за позичками до „ДЖІСТРА“.

ВКЛАДКИ ЩАДНИЧІ приймає Товариство на 4%.

З ЧИСТОГО ЗИСКУ ді-тають члену дивіденду від уділів а часть зиску при-значає ся на добродійні цілі; дотепер уділено на церкви, бурен, школи і т. п. 18.385 К.

Стан 31. мая 1904:

Вкладки	1,698.746 К
Уділи	115.947 К
Фонди резервові	23.522 К
Позички	1,403.472 К
Цінні папері, збук. в банках і на рах. біжучий	506.994 К

Розклад гоїздів залізничних обовязуючий від 1. мая 1904.

(Приїзд і відїзд поданий після середно-европейского часу).

о год.	Приходять до Львова (головний дворець)	о год.	Відходять зі Львова (головний дворець)
6:00	з Кракова, Берліна, Відня, Праги, Хирова	6:20	до Іцан, Яс, Бугарешту, Жидачева, Потутор, Керезмеє, Чорткова (від 1/2—3/4), Сучави
6:10	з Іцан, Чорткова, Калуша, Делатина (чер. Коломию 1/2—3/4 вкл. в нед. і свята), Керезмеє (1/2—3/4 вкл.)	6:30	до Підволочиска, Київ, Одеса, Бродів, Кончи-нень, Гусятина, Чорткова
6:46	з Рави рускої, Сокалі	6:45	до Лавочного, Пешту, Дрогобича, Борислава
7:40	з Підволочиска, Одеса, Київ, Бродів	6:59	до Яворова
7:45	з Лавочного, Пешту, Хирова, Борислава, Калуша	8:25	посл. до Кракова, Відня, Берліна, Праги, Лю-бачева, Самбора, Закопаного
8:00	з Самбора, Хирова	8:35	до Кракова, Відня, Праги, Яси, Освенціма
8:10	з Станиславова, Жидачева, Потутор	8:40	до Лавочного, Хирова, Калуша, Ходорова
8:20	з Яворова	8:55	до Самбора, Хирова
8:55	з Кракова, Відня, Берліна, Варшави, Праги, Закопаного через Краков, Мезелиборча, Пешту	8:30	до Болаци, Сокалі, Любачева
10:02	з Стрия, Борислава	10:35	до Тернополя, Потутор
10:20	з Рипена, Любачева	10:45	до Червонока, Делатина, За Іцан, Новоселці
11:25	з Коломиї, Жидачева, Потутор, Керезмеє	10:55	посл. до Підволочиска, Київ, Одеса, Бродів, Кончи-нень, Чорткова, Заліщик, Гусятина
1:10	з Лавочного, Калуша, Хирова, Борислава	2:45	посл. Іцан, Яс, Бугарешту, Потутор, Калуша, Жидачева, Чорткова, Вижниця, Керезмеє
1:30	посл. з Кракова, Берліна, Відня, Праги, Н. Сав-ча, Римакова, Інонча, Сілока, Хирова	2:55	посл. до Кракова, Відня, Берліна, Праги, Зако-паного
1:40	посл. з Іцан, Чорткова, Калуша, Заліщик, Кид-маня, Новоселці через Жучин, Вижниця	3:05	до Стрия, Хирова, Борислава, Тухай (від 1/2—3/4 вкл.), (позбого 1/2—3/4 вкл.), Ходорова, Калуша
2:30	посл. з Підволочиска, Одеса, Київ, Бродів, Гри-малова, Гусятина, Кончи-нень, Коломи	3:30	до Рипена, Любачева, Хирова
4:35	з Стрия, Хирова, Тухай (1/2—3/4 вкл.), Соколого (1/2—3/4 вкл.)	3:40	до Самбора, Хирова
4:45	з Яворова	3:48	до Яворова
5:30	з Підволочиска, Київ, Одеса, Бродів, Гримало-ва, Потутор, Заліщик, Гусятина, Івана пу-стого, Сокалі, Кончи-нень	3:55	до Коломиї, Жидачева
5:40	з Кракова, Берліна, Відня, Праги, Освенціма	6:20	до Кракова, Відня, Берліна, Варшави, Праги, Керезмеє, Хирова, Пешту, Н. Савч.
5:50	з Іцан, Жидачева, Новоселці і Сучави	6:40	до Лавочного, Пешту, Хирова, Борислава, Калуша
6:00	з Болаци, Сокалі, Любачева, Рави рускої	7:05	до Рави рускої, Сокалі
6:40	посл. з Кракова, Відня, Берліна, Праги, Інонча	7:05	до Підволочиска, Київ, Одеса, Бродів
6:40	з Іцан, Бугарешту, Чорткова, Потутор, Жидаче-ва 1/2—3/4 вкл., Гусятина, Керезмеє, Калуша	10:05	до Перемишля 1/2—3/4 вкл., Хирова, Н. Заліш.
6:50	з Кракова, Відня, Берліна, Варшави, Варшави, Праги, Освенціма, Хирова	10:42	до Іцан, Чорткова, Заліщик, Делатина, Сучави
10:00	з Самбора, Хирова, Силва, Пешта	10:55	до Кракова, Відня, Берліна, Праги
10:20	з Підволочиска, Київ, Одеса, Бродів, Кончи-нень, Заліщик, Сокалі, Івана пу-стого, Гусятина	11:05	до Підволочиска, Бродів, Кончи-нень, Грималова, Івана пу-стого, Сокалі, Гусятина, Потутор
10:40	з Лавочного, Пешту, Хирова, Калуша, Борислава	12:45	посл. до Кракова, Відня, Берліна, Варшави, Пра-ги, Закопаного, Ц. Савча
12:20	посл. з Іцан, Яс, Бугарешту, Жидачева, Заліш-к	2:51	посл. до Іцан, Яс, Бугарешту, Чорткова, Ке-резмеє (від 1/2—3/4 вкл.), Сучави, Київана
2:31	посл. з Кракова, Берліна, Варшави, Відня, Праги	4:10	до Кракова, Відня, Бродова, Берліна, Праги, Пешту, Самбора, Сілока, Освенціма
3:25	з Тернополя, Бірок великих, Грималова		
	до дельца „Делатина“		
7:20	з Підволочиска, Одеса, Київ, Бродів		
2:15	посл. з Підволочиска, Київ, Одеса, Бродів, Гри-малова, Гусятина, Кончи-нень, Коломи	6:43	до Підволочиска, Бродів, Київ, Одеса, Кончи-нень, Гусятина, Чорткова
5:05	з Підволочиска, Київ, Одеса, Бродів, Кончи-нень, Заліщик, Потутор, Івана пу-стого, Сокалі, Гусятина, Бродів, Грималова	10:52	до Тернополя, Потутор
10:02	з Підволочиска, Київ, Одеса, Бродів, Кончи-нень, Заліщик, Івана пу-стого, Сокалі, Гусятина	2:09	посл. Підволочиска, Бродів, Київ, Одеса, Кончи-нень, Гусятина, Грималова, Сокалі, Івана пу-стого
3:04	з Тернополя, Бірок великих, Грималова	9:11	до Підволочиска, Київ, Одеса, Бродів
		11:24	до Підволочиска, Бродів, Кончи-нень, Заліщик, Івана пу-стого, Сокалі, Гусятина, Грималова

ПОїЗДИ ЛЬОКАЛЬНІ.

Приходять на головний дворець:

з Бруховиц 6:48, 8:05 рано, 12:30, 3:00 і 4:30 пополудни, 6:00, 8:04 і 9:42 вечером, (від 8/5 до 11/9 вкл.)
з Янова 8:20 рано, 1:16, 4:45 попол., 9:25 вечером (від 1/5 до 30/3 вкл.), 10:10 вечером (від 15/5 до 31/3 вкл. в неділі і свята);
зі Шчирця 9:35 вечер. (1/6 до 11/9 вкл. в неділі і свята);
з Любіля вел. 11:35 вечером (від 15/5 до 11/9 вкл. що неділі і свята).

ЗАМІТКА: Час середно-европейский різнить ся від часу львівского о 36 минут, а іменно 12 год. часу середно-европейского = 12 год. 36 мин. часу львівского. — Нічні години від 6. вечер до 5:51 рано обведено рамками. — В місті продає билети аничайні агенція часописей П. Ст. Соколовского пассаж Галицький 8, від 7. рано до 8. вечером. — Бюро інформаційне ц. к. веланць державних (ул. Красівських ч. 5.) удаєє поспешєє в справах веланць шх. продає билети всякого рода і розкладї їзд. в годних урядових від 8. рано до 3. пополудни, а в неділі і свята від 9. рано до 12. в пополудне.

Відходять з головного двірця:

до Бруховиц 7:10 рано, 9:30 і 11:35 пополудни, 1:05, 3:35 і 5:05 попол., 7:05 і 8:17 вел. (від 8/5 до 11/9 вкл.)
до Жовквы 11:10 вечером (що неділі)
до Янова 6:0 рано, 9:15 передпол., (від 1/5 до 30/3 вкл.) 1:35 попол. (від 1/5 до 31/3 в неділі і свята), 3:18 попол. (від 1/5 до 30/3 вкл.) і 5:45 пополудни.
до Шчирця 1:45 попол. (від 1/5 до 11/9 вкл. в неділі і свята), до Любіля вел. 2:15 попол. (15/5 до 11/9 вкл. в неділі і свята).